Să discutăm cu onestitate. Pentru că handbalul nu este sportul „rege" și — în ciuda galoanelor sale autentice — nici nu urcă pe podiumul popularității, ne amintim rareori de el în măsura cuvenită și, aproape fără excepție, mai ales în ajunul bătăliilor pentru titluri sau medalii.

Dar, atunci — e, totuși, un semn bun — o facem răsfoind cu atenție și stimă pagini

Este, însă, acum vremea handbalului „mic", redus, de sală — poate și cu alte denumiri date de specialiști sau gazetarii sportivi. Și sîntem aproape, foarte aproape de startul ediției franceze a campionatelor mondiale.

Prilej, printre altele, de retrospectivă, de meditație.

Dacă tot sîntem la ora amintirilor, ce-ar fi să vedem —atît cît permit niște reflecții

formanță de asemenea meritorie, dar „taxată", credem, prea critic la vremea cuvenită.

Ce s-a mai întîmplat de-a lungul acestor puțini ani de istorie a handbalului „mic"?

Am spune, fără teama de a greși, încă multe lucruri care egalează deseori strălucirea medaliilor: palmaresul echipei naționale consemnează sute de victorii interna-

Ghermănescu în Danemarca, P. Ivănescu, V. Hnat, I. Moser în R.F. a Germaniei, H. Firan și C. Popa în Tunisia etc), ani în care mulți jucători români s-au impus atenției și stimei celor mai exigenți specialiști ai handbalului mondial.

Iată ce ni se pare că trebuie de fapt apărat la cea de a 7-a ediție a „mondialelor" din Franța, înainte chiar de obsedantele titluri ale anilor trecuți (1961 și 1964) și de medalia de bronz din Suedia. Este, deci, vorba de a face totul pentru ca un complex bilanț, extrem de valoros tocmai prin această complexitate, să cîștige în consistență și strălucire.

O dorim, o cerem, împreună cu toți ceilalți iubitori ai handbalului, ai sportului — în general, acestei talentate generații '70 care-i reunește pe Gațu, Goran, Marinescu, Samungi, Moldovan, Nica, Guneș (aproape toți împreună de la „juniori") ca și „speranțelor" '72 (Orban, Chicidt, Bota, Birtolom). Așa cum, poate n-ar trebui s-o mai spunem, o cerem și celor trei antrenori ai tricolorilor.

În elita handbalului mondial echipa României își menține la ora actuală cota cea mai înaltă a șanselor. O știu și jucătorii și antrenorii. Este, ni se pare, o obligație în plus...

Dan GARLEȘTEANU

La ceasul amintirilor...

de istorie, exprimînd gînduri și speranțe, identificîndu-ne, am spune, intim cu acest sport al forței și măiestriei.

Și, atunci, ne amintim de dascălul de educație fizică Carl Schelenz, pare-se inventatorul jocului de handbal, de faptul că încă în 1922 peste 2 000 de spectatori asistau, la Sibiu, la prima întîlnire — demonstrativă, în deschidere la un meci de baschet — din fața semicercului, că în 1933 era decernat, la noi, primul titlu de echipă campioană, că în 1936 jucătorii români își făceau, victorioși, debutul în arena internațională...

sumare — cum și unde a ajuns handbalul românesc (acum vorbim, desigur, de cel în „7") în puținii ani de cînd i s-a încredințat misiunea onorantă de a urca grelele trepte ale consacrării ?

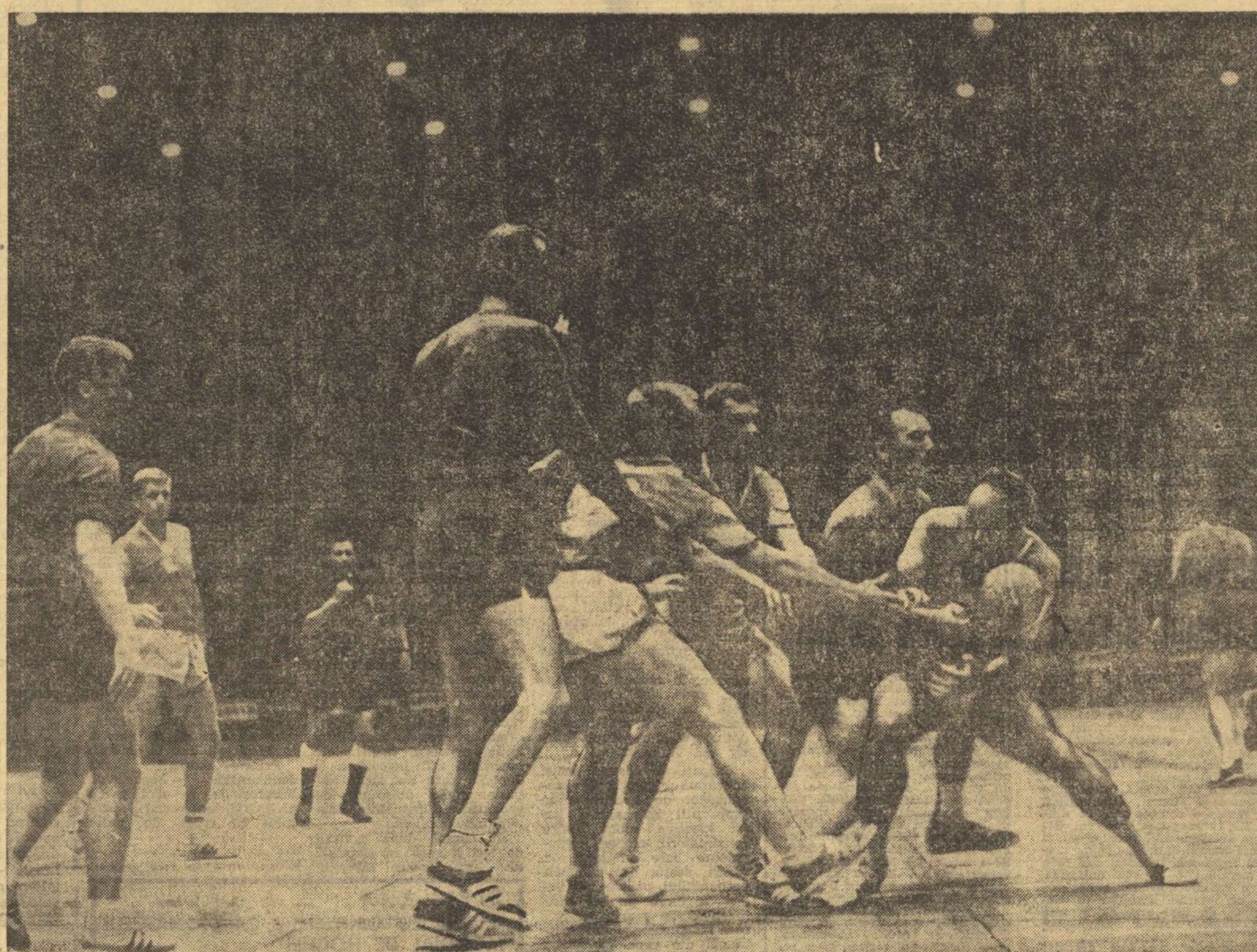
Nu ne propunem nici măcar o micro-istorie (am făcut-o cu alt prilej) dar, poate, ar trebui să începem prin a spune că în 12 ani de prezență la campionatele lumii de handbal în 7, tricolorii români s-au înapoiat de două ori victorioși — campioni mondiali — de la Dortmund și Praga, iar, o dată, la ultima ediție, au cucerit medalia de bronz, per-

ționale (!), succese de prestigiu în „Cupa campionilor europeni" (Dinamo, Steaua — referindu-ne doar la băieți)...

Cum spuneam, de la debutul naționalei în campionatele lumii (27 februarie 1958 — meciul cu R.P. Ungară) s-au petrecut multe alte afirmări care rețin atenția cronicarului.

Au fost ani în care handbalul a cuprins tineretul din aproape toate județele țării, ani în care numeroși tehnicieni români au fost solicitați să ajute la pregătirea diferitelor echipe de peste hotare (Nicolae Nedef în Japonia, Ion Schuster în Suedia, Ion Kunst

Dramatica semifinală a C.M. din 1964, cînd handbaliștii români, în imaginea noastră în apărare, au învins reprezentativa Cehoslovaciei, țara gazdă. Iacob și Mareș într-un aprig duel pentru balon, urmăriți de privirile lui Gregor, Kavan, Gruia, Duda și Oțelea.

ALĂTURI DE HANDBALIȘTII ROMÂNI LA PATRU CAMPIONATE MONDIALE

În februarie 1957, la Zagreb („Cupa Națiunilor"), a fost semnat actul de naștere a echipei naționale. Douăsprezece luni mai tîrziu, tricolorii debutau în C.M. într-un joc cu Ungaria ; Redl în poartă, Bulgaru, Ivănescu, Telman, Covaci și alții. Draw-ul (16—16) smuls pe atunci unei formații redutabile a creat în mijlocul nostru o stare de euforie. Era cel de al 4-lea joc al naționalei și pășisem cu dreptul în competiția supremă. Au urmat însă două eșecuri în fața Islandei (11—13) și Cehoslovaciei (12—21) care ne-au adus la realitate. Am devenit simpli spectatori ai competiției și partida dintre Suedia și Danemarca (13—12) — adevărata finală — a însemnat o veritabilă lecție pentru cîțiva „școlari" ce aveau să se dovedească în anii ce au urmat extrem de sîrguincioși. Maltsson și Ahrlenius, inepuizabilul Petersen, ne-au demonstrat atunci adevăratul handbal în 7, dîndu-ne de înțeles cît de departe este acest joc față de handbalul în 11 pe care noi îl strămutasem de fapt în sală, pe un teren redus.

...Martie 1961 — din nou la marele rendez-vous al handbalului. Presa nu contenea să slăvească echipa unită a Germaniei, formația Suediei, de două ori campioană a lumii, sau pe cea a Cehoslovaciei, mai pregătită ca oricînd pentru marele asalt. Noi ne-am fi mulțumit cu un loc în primii șase, știind bine că avem încă mult de învățat. Programul ne-a avantajat și după un „galop de sănătate" în fața Japoniei și o înfrîngere onorabilă (8—12) din partea Cehoslovaciei am intrat în caruselul ce avea să ne poarte departe, spre cununa învingătorilor. Mai în glumă, mai în serios, Provaznik îmi spunea atunci : „Ne vom întîlni din nou în finală". M-am amuzat de previziunea jucătorului cehoslovac, mai ales că nici nu mă puteam gîndi la un asemenea succes. Mi-o va aminti cîteva zile mai tîrziu, la Dortmund, în prologul unei finale ce avea să fie urmărită de 12 000 de spectatori, decepționați de a nu-și vedea echipa favorită în partida decisivă, dar curioși peste măsură de a urmări echipa română, revelația competiției.

Mi-ar trebui pagini întregi pentru a reînvia acele 80 de minute dramatice de crîncenă încleștare și pasionantă dispută sportivă, în care actorii celor două echipe au făcut apel și la ultimul dram de energie. Îl revăd pe Redl, sobru și curajos, scoțînd din minți pe celebrii Trojan, Mareș și Havlik ; pe Covaci, Bulgaru, Nodea, Hnat sau Ivănescu luptînd pînă la epuizare. La un moment dat, Telman, cu o unghie aproape smulsă, a venit la bancă strîngînd din dinți și cerînd un bandaj. După cîteva clipe a reintrat în focul luptei, rezistînd pe baricade pînă la fluierul final. Minutele celor 4 reprize de prelungire mi s-au părut o veșnicie. Aproape că nici nu-mi mai simțeam răsuflarea și golul lui Mircea Costache II, înscris cu 90 de secunde înainte de sfîrșit, ne-a descătușat dintr-un lanț de emoții, proiectîndu-ne în paradis. Plîngeam ca niște copii, urmărind înălțarea steagului tricolor pe cel mai înalt catarg. Echipa română devenise campioană a lumii.

La ediția din 1964 sarcina noastră devenise infinit mai grea. Aveam de apărat un titlu, iar handbaliștii cehoslovaci pregătiseră revanșa cu toată grija. Calificarea nu a fost lipsită de emoții. La Pardubice, în serii, „7"-le U.R.S.S. ne conducea la scor în repriza secundă ; aveam doi jucători mai puțin în teren și perspectivele deveniseră destul de sumbre. Moser și Nodea au înscris însă goluri miraculoase, îndreptînd cadența echipei spre un marș triumfal.

După demonstrația (25—15) din meciul cu Danemarca am fost asaltați la hotel de o armată de ziariști din Nord : „Cînd vom putea vedea echipa la un antrenament ?" Răspunsul mucalit al lui Redl avea să stîrnească multe zîmbete : „Veniți mîine seară (n.a. meciul semifinal cu Cehoslovacia) la Palatul sporturilor ; veți putea afla tot ce doriți !"

Ce a urmat știți cu toții. După 50 de minute de joc, tricolorii conduceau pe marii favoriți cu 15—9 și 16—10, obligînd faimoasa galerie cehă să plonjeze într-o liniște mormîntală. Două zile mai tîrziu, într-o superbă finală, învingeam și Suedia (25—22), demonstrînd tuturor valoarea handbalului românesc. La scorul de 22—22, Ivănescu a cerut insistent să intre în teren. Cîteva secunde mai tîrziu, ghiuleaua sa se oprea în plasa porții adverse. Încă două „evitări" ale lui Hnat și elevii lui Curt Wadmark se înclinau în fața campionilor mondiali.

...Ianuarie 1967. Ne prezentam încoronați de două ori cu titlul suprem, dar nu a lipsit mult să părăsim scena întrecerii după partidele din serii. Formația R. D. Germane ne-a condus cu 14—13 și păstra mingea în ultimele 60 de secunde. Un moment de uluire al lui Petzold (care a pasat în aut), cîteva pase și un șut imparabil de la 15 metri al lui Gruia au salvat în extremis echipa de la o situație penibilă. Și din nou în semifinale cu Cehoslovacia. Am condus cu 5—1, dar ne-am permis luxul de a rata 4 penaltiuri. Băieții au privit cu prea mare ușurință un adversar destul de bine înarmat, primind o lecție severă. Cel puțin de le-ar folosi în dificilele confruntări ce-i așteaptă peste cîteva zile, în turneul din Franța...

prof. Lucian GRIGORESCU
secretar general al F. R. Handbal

CORNEL PENU (Dinamo Buc.)	23 ani, inginer	1,90 m 85 kg 56
ȘTEFAN ORBAN (Univ. Buc.)	20 ani, student	1,86 m 80 kg 14
ALEX. DINCA (Steaua)	24 ani, ofițer	1,81 m 78 kg 28
CORNEL OȚELEA (Steaua)	29 ani, prof. educ. fizică	1,80 m 84 kg 83/142
GHEORGHE GORAN (Steaua)	25 ani, prof. educ. fizică	1,79 m 75 kg 58/ 51
VALENTIN SAMUNGI (Dinamo Buc.)	27 ani, inginer	1,83 m 76 kg 53/ 88
CRISTIAN GAȚU (Steaua)	24 ani, inginer	1,78 m 73 kg 50/ 88

CEI 16 TRICOLORI

ROLAND GUNEȘ (Polit. Timișoara)	25 ani, student	1,97 m 95 kg 53/108
GHEORGHE LICU (Dinamo Buc.)	24 ani, funcționar	1,86 m 87 kg 47/ 87
MIHAI MARINESCU (Steaua)	25 ani, prof. educ. fizică	1,78 m 72 kg 39/ 25
TITUS MOLDOVAN (Dinamo Buc.)	24 ani, funcționar	1,74 m 69 kg 40/ 46
ION POPESCU (Steaua)	27 ani, funcționar	1,80 m 77 kg 41/ 98
GABRIEL CHICIDT (Univ. Buc.)	21 ani, student	1,94 m 92 kg 35/ 43
ȘTEFAN BIRTOLOM (Met. B. Mare)	21 ani, muncitor	1,94 m 95 kg 10/ 10
GHEORGHE GRUIA (Steaua)	29 ani, ofițer	1,92 m 89 kg 75/395
CEZAR NICA (Dinamo Buc.)	29 ani, prof. educ. fizică	1,87 m 85 kg 59/ 77

*) Cifrele din ultima coloană reprezintă numărul selecționărilor în echipa națională și cel al golurilor înscrise în meciurile intertări.

PALMARES

Palmaresul naționalei române cu 14 din cele 15 finaliste.

— CEHOSLOVACIA	15	9	2	4	238—220
— DANEMARCA	9	7	0	2	144—113
— ELVEȚIA (*)	6	6	0	0	125— 71
— FRANȚA (*)	7	7	0	0	135— 76
— R.D. GERMANĂ	8	5	2	1	122—104
— R.F. a GERMANIEI (*)	9	6	0	3	166—149
— ISLANDA	5	4	0	1	90— 74
— IUGOSLAVIA	16	6	2	8	221—263
— JAPONIA	4	4	0	0	114— 44
— NORVEGIA	9	8	0	1	153—108
— POLONIA	4	2	0	2	69— 66
— SUEDIA	5	3	1	1	92— 81
— UNGARIA	11	6	1	4	174—150
— U.R.S.S.	11	8	1	2	179—148

● Handbaliștii români nu s-au întîlnit pînă acum cu formația S.U.A., cea de a 16-a finalistă.

● Echipele cu asterisc sînt partenere de întrecere ale formației române în cea de a 3-a grupă.

HANDBALUL LA J.O.

Prima mare competiție internațională a handbalului a avut loc cu prilejul Jocurilor Olimpice din 1936 de la Berlin. La acest turneu olimpic a participat și echipa României care a pierdut în seria preliminară jocurile cu Austria (3—18) și Elveția (6—8), dar în disputa pentru locurile 5—6 a învins selecționata Statelor Unite cu 10—3 (4—0). O precizare : se juca handbal în 11.

La München, în 1972 J.O. vor avea din nou în program un turneu de handbal, dar de data aceasta de handbal în 7.

Goluri, goluri, goluri...

● Golgeterii echipei naționale la cele 4 ediții ale C.M.: 1958 : Ivănescu 11 ; 1961 : Ivănescu 24 ; 1964 : Moser 32 (primul loc în clasamentul golgeterilor); 1967: Gruia 35 (locul secund în clasamentul golgeterilor).

● Recordul celor mai multe goluri înscrise într-un singur meci (12) aparține japonezului Yibata (meciul Japonia—Ungaria din 1967) și compatriotului nostru Gh. Gruia (partida România—U.R.S.S. 21—19 din 1967).

● Cele mai multe puncte marcate într-un singur meci : 65 (R. F. a Germaniei—Japonia 38—27 în 1967).

● În cele 6 ediții precedente ale C.M. s-au desfășurat 302 întîlniri în care s-au înscris 4941 de goluri.

CURIOZITĂȚI DIN LUMEA HANDBALULUI

● Foarte puțini sînt acei care știu că handbalul pe teren mic, așa cum este astăzi răspîndit în lumea întreagă, a apărut mult înaintea confirmării sale oficiale ca sport, adică prin anii 1930—1932. Se cunosc azi date după care, în Danemarca, profesorul de educație fizică *Holger Nielsen* a experimentat la școala sa încă din 1898 un gen de joc sportiv aproape identic cu handbalul de sală. În 1904 el a prezentat public acest sport, căruia i-a dat numele de *„Haandbold"*. De asemenea, există documente care atestă că un alt profesor de educație fizică, *Vaclav Karas*, a pus bazele jocului de „hazena", și el asemănător handbalului, încă din 1892 la școala din Smichov, unde funcționa.

● Una din cele mai interesante date din istoria handbalului nostru este cea care atestă că Oborul nu a dat sportului românesc numai pe Steinbach, Cîrjan, Sonny Niculescu sau Ozon. Acest cartier bucureștean este, într-un anumit fel, și „patria" handbalului în 7. Iată ce scria în numărul său din 10 septembrie 1934 ziarul „Sportul zilnic": *„Un match feminin de hazena astăzi în Obor!"* Rezultatul nu l-am aflat, dar important este că atunci două echipe feminine *(Unirea Tricolor* și *Stăruința)* jucau handbal pe teren redus. Nu se poate spune că Oborul nu are o tradiție... polisportivă !

● *Congresul la care s-au pus bazele Federației internaționale de handbal a avut loc la 4 august 1928, cînd Federația internațională de atletism a renunțat să se mai ocupe și de problemele jocurilor sportive. De notat că printre membrii primului consiliu al F.I.H. (președinte* F.P. Lang — *Germania) se afla și* Avery Brundage, *actualul președinte al C.I.O.!*

● *Handbalul a pornit, de curînd, la asaltul patriei fotbalului și rugbyului. Insula britanică era un teritoriu absolut „nedefrișat" din punct de vedere handbalistic pînă recent, cînd doi entuziaști profesori de educație fizică,* Jeff Rowland și Phil Holden, *au întreprins cîteva acțiuni concrete în acest sens. Ei au obținut sprijinul lui* „Central Council of Physical Recreation", *apoi handbalul a fost recunoscut de puritana* „Britisch Olympic Association", *iar de curînd una din promoțiile de la Colegiul pentru educație fizică din Liverpool a primit primele lecții de handbal. A avut loc și un turneu rezervat echipelor universitare, unde în finală* Herriot Watt University *din Edinburgh a învins* Newcastle University cu 11—5. *După cum se vede, un început de bun augur...*

meditații inocente

M-am uitat lung la pachetul expediat de nea Teniță, mărturisesc cinstit, oarecum dezamăgit. M-așteptam să-mi trimită, de-acolo din nord, ceva mere bucovinene, nuci sau magiun, pe pachet sta scris foarte prozaic : IMPRIMATE. Imprimate... ce imprimate ? Acasă, am desfăcut pachetul și am dat de cîteva reviste ale fostului Colegiu Național Sf. Sava, din 1935 și 1936. Și un bilețel :

„Unul din cei de aici a învățat la „Sf. Sava", mult mai mic ca dumneata, dar te cunoaște. Au fost niște seri în care am răsfoit revistele... Sînt grozave! Citește cu atenție ultimele pagini și ai să înțelegi de ce ți le trimit. Poate ai și dumneata exemplarele, oricum am găsit că merită să ți le canalizez atenției, fie și pe această cale. Sînt de mare actualitate".

M-am conformat dorinței lui nea Teniță, beneficiind și de o insomnie rebelă oricărui sedativ, o mărturisesc iarăși la fel de cinstit : nu am aptitudini de arhivist, chiar fiind vorba de niște publicații la care am colaborat și eu cîndva ; iar strigătele triumfător-melancolice de Et in Arcadio ego mă lasă de mult rece, părul cărunt și frenezia tocită a vieții de toate zilele m-au învățat să mă cam domolesc cu strigătele. (Nu de alta, dar e bine știut că „acel cocoș ce cîntă mai tare intră cel dintîi în oala cu fiertură"). În sfîrșit, considerentele filozofice n-au fost niciodată latura mea forte, așa că s-o lăsăm încurcată și să revenim la oile lui nea Teniță. Ei da, m-am uitat în revistele trimise — și am înțeles ce a vrut și de ce mi le-a trimis. O re-discuție este în curs cu sportul de masă. (A cîta ?). O alta se ocupă cu problema sportului în școală. Vor veni desigur alte și alte re-discuții, și o să facă impresia că sînt noi, că se dezbat în pas cu vremea — ceea ce într-un fel așa și este — dar poate e bine să reamintim și noi că Lavoisier învățat pe băncile acelui „Sf. Sava" încă nu s-a perimat de tot. Oh, sînt sigur că nea Teniță nu vrea să concureze pe nimeni trimițîndu-mi recomandat revistele, vrea omul doar să cînte un pic mai tare și să intre deliberat întîiul în oala... resentimentelor. Îi servesc pe bază de amiciție — deci îmi asum, implicit, oala lui. Bineînțeles, revistele de la „Sf. Sava" sînt literare, deci am să trec peste numele celor ce semnau simplu: foști elevi ai Colegiului sau ai celor ce erau încă — și n-am să-i pomenesc nici pe Noica, pe Petru Comarnescu sau I. Petrovici, pe G. Macovescu, cum n-am să pomenesc nici desenele în peniță ale lui Horia Damian, (dintr-a „III-a B"), nici caricaturile lui Neagu Rădulescu sau tezele lui Eugen Ionescu. Nu. Am să mă mărginesc să citez din ultimele pagini ale numărului festiv pe anul 1936 (10 ani de apariție). Și ce găsim în aceste ultime pagini de revistă școlărească, compusă și condusă de elevii înscriși într-o societate de lectură „Ion Heliade Rădulescu", de acum treizeci și patru de ani ?(!).

Întîi un titlu mare : Sportul și rosturile sale, semnat de profesorul de gimnastică Ion Dobre. „Incontestabil, sportul a devenit o funcțiune socială, care, în ultima vreme, trăiește o viață intensă. Cînd o reuniune sportivă reușește să adune treizeci-patruzeci de mii de spectatori, în majoritate tineri, școala, instituție de îndrumare a tineretului, trebuie să ia o atitudine față de sport" etc., și articolul se-ncheie : ...„Folosit cu pricepere, ca mijloc de educație, sportul poate contribui cu prisosință la realizarea „omului-forță dinamică", exprimat prin disciplină, sănătate și putere de creație". Foarte frumos, nu ? Iar după acest articol, pe două pagini, Evenimentele sportive sînt împărțite în capitole : foot-ball, (grafia anilor, și eu o găsesc perfect adecvată), tennis, oină, tir, rugby, hockey, atletism — toate numai între elevi de liceu. Aflăm, astfel, că a început la foot-ball cupa C.N.S.S., cupa Colegiului Național Sf. Sava, fiecare liceu putea înscrie cîte două echipe. Licee înscrise : Lazăr, Cantemir, Sf. Gheorghe, Șc. Normală, Șincai, Libros, M. Eminescu, A. Vlaicu etc. Aflăm că au început campionatele interșcolare de tennis și cele de oină, că la tir, în cupa „V. Nițescu", C.N.S.S. s-a clasat al treilea între 40 de concurenți, cu 90% punctaj ; aflăm de asemenea că în match-ul de rugby dintre cele două echipe ale Colegiului, (echipa întîi și „noile speranțe"), rezultatul a fost favorabil primilor, cu 8—6 și asta pentru că arbitrul Gh. Fîntîneanu (Sp. Studențesc) i-a ajutat vizibil pe cei din echipa întîi. Cine jucau ? Pomescu, Țăranu, Ghica, Marinescu... le recunoașteți numele ? La atletism, ni se comunică, cu însuflețire, că Romulus Popescu își încearcă șansele la disc — a și devenit campion național de juniori în 1938, iar Jan Cristorian pare să se fi stabilit definitiv la aruncarea ciocanului. Ni se mai spune că Johnny Dumitrescu dintr-a V-a B și Gică Popescu dintr-a VI-a A promit să devină niște excelenți foot-ball-iști, cum au și fost : primul la Unirea Tricolor, al doilea la Sportul Studențesc. Mai sînt în reviste și alte nume : Gică Petrescu (basket), Radu Tillea și Florin Popescu (hockey), Tipărescu și Drăgănescu. Există și o cronică a meciului de fotbal România—Iugoslavia din 10 mai 1936, contînd pentru Cupa balcanică : 3—2. În ultimele rînduri subliniată viguros de nea Teniță cu un creion roșu : ...„Vom mai învinge desigur pe bulgari și pe greci și vom cuceri „Cupa balcanică". Însă foot-ball-ul românesc trebuie să aibe orizonturi mai largi și, pentru a obține în concertul european locul pe care ni-l dorim cu toții, trebuie să ne pregătim cu grije și tragere de inimă"... ; bravo, Pappia dintr-a VII-a științifică, autorul articolului ; păcat că nu te-ai făcut comentator sportiv de profesie, cu stilul tău elegant, lapidar și direct la obiect, de o premoniție surprinzătoare pentru vîrsta-ți fragedă de atunci !

— ...Nu ? mi-a șoptit de departe vocea lui nea Teniță. Merita sau nu să re-citești aceste pagini ? Dovedim, negru pe alb, că făcliile aprinse de acești tineri au continuat să ardă pînă-n zilele noastre. Fiindcă și ei le primiseră de la alți entuziaști. Care n-aveau nici stadioanele, nici dotarea cluburilor de azi. Care făceau sport „pă Federație", la „Viforul" sau la „Venus", (cu o întreagă mentalitate potrivnică zvîrlită împotrivă-le de către unii), dar făceau sport, totuși, după-amiezele și în vacanțe — fiindcă diminețile învățau latina și greaca, ecuațiile cu trei necunoscute, versurile lui Horațiu, și-i citeau pe Ibsen, Tacitus sau Einstein, își dădeau bacalaureatul și examenele la universitate, care nu neapărat era un institut de educație fizică, ci : o politehnică, o arhitectură, medicina, literele sau dreptul. Fiindcă toți aceștia (sau majoritatea), vedeau în sport ceea ce vedea profesorul de gimnastică Ion Dobre de acum 34 de ani, ceea ce ar trebui să vadă neapărat și tinerii sportivi de astăzi : încununarea strădaniilor spre devenire a acelui „om-forță dinamică", exprimat prin disciplină, sănătate și putere de creație. Prin performanță. Prin calitate.

— Vorbești ca la carte.

— Mersi, a susurat mai depărtat vocea — și s-a pierdut.

Iar eu am rămas visător pe paginile revistelor, gîndindu-mă că nea Teniță ăsta al meu e un incorigibil și dulce vrăjitor de ocazie.

AL. STRUȚEANU